

LEVENT

Kaçakların
Korkulu Rüyası

Mustafa Orakçı

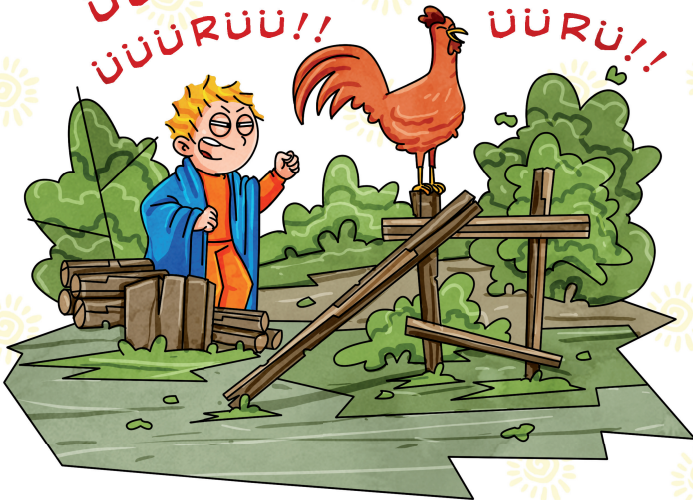
BURADA BİR DEPO VARMİŞ

Köyde hayat çok güzel geçiyor. Sabahları güneş doğmadan kalkıyoruz. Bu saatte kalkmak zorundayız çünkü dedemin horozu tarafından zorla kaldırılıyoruz. Çok yorgun olduğumuz zamanlarda sabah erkenden kalkmak hiç kolay olmuyor. Ayrıca uykusuzluk bazılarımızı olumsuz etkiliyor. Geçen gün bir sabah, Mert'i sırtında yorganla horozun yanına gidip bağıırıp çağırırken gördüm. Horoza şöyle diyordu:

ÜÜÜÜRÜÜÜ!!

ÜÜÜRÜÜ!!

ÜÜRÜ!!

- Aaa, yeter artık horoz. Her sabah her sabah bizim pencerenin önünde ötüp durma. Git öğleye kadar uyuyanları kaldır. Nedir senden çektiğim?

Bağırıp çağırması bitince de yorganıyla geri döndü. Fakat horoz tekrar öttü. E tabii Mert de çileden çıktı:

- Kâmil ağabey, pilav yapmayı biliyor musun? Haydi ben sana yardım ederim. Şu horozu önce yakalayalım. Sonra da ondan bir güzel pilav yaparız. Ne dersin?

Neyse ki Kâmil, Mert'e uymadı. Bana yardım etti de Mert'i sakinleştirip odaya götürdük. Zavallı horoz da böylece bir şey olmadı. Gerçi tekrar bahçeye çıktığımızda Kâmil'in horozu

nasıl baktığını gördüm. Horoza bakıp kendi kendine şöyle mırıldanıyordu:

– **Aşlında fena fikir değilmiş, pilav da güzel olur hani...**

Neyse ki dedem işlere koyulmamızı söylemişti de Kâmil de pilav fikrinden vazgeçmişti. Bu arada, dedeme hayvanların bakım işlerinde yardım ediyoruz. Önce ineklerin sütünü sağıyor. Sonra da sağılan sütü eşeğe yükleyip köy meydanındaki süt toplama yerine götürüyoruz...

Artık köydeki insanlar da bize alışmışlardı. Kimse adımızı dahi bilmiyordu belki ama bizi her gördüklerinde sevgi ile gülümsüyorlardı. Bir de tayfa olarak birbirimizden hiç ayrılmadığımız için bize “şehirli oğlanlar” diyorlardı.

“Şehirli oğlanlar dayanıklı çıktı, hâlâ işten kaçıp şehre dönmediler.” dediklerini duyuyorduk ara sıra.

Köylülerin bizi sevmesi çok hoşumuza gidiyordu. Biz de onları seviyorduk. Ancak

her sabah keyfimizi kaçıran bir komşumuz vardı. İki sokak ilerdeki komşumuzun, her sabah sütü mandıraya atv ile götürmesi acayip canımızı sıkıyordu... Atv aracının zorlu arazilerde kullanılması mantıklıydı. Ancak her sabah bu araç yanımızdan geçince dedemin eşeği yani artık bizim eşeğimiz olan Eşşek, çok korkuyordu. Eşşek korkunca da huysuzlaşıyordu ve onu sakinleştirmek çok zordu. İşin kötüsü onu sakinleştirip sıkı tutmazsak heybesindeki sütü yere dökebilirdi ve o kadar emeğimiz de boşa giderdi.

Anlayacağınız, her sabah bununla uğraşmak oldukça can sıkıcıydı. Komşumuz da anlamıştı Eşşek'in korktuğunu ama yapacak bir şey yoktu. Adam ne kadar yavaş da geçse bizim Eşşek, eşekliğini yapıyordu...

Son zamanlarda dedemin sabahki işlerine yardım etmekten başka bir şey yapmıyorduk. Sabahları Kâmil'in hazırladığı, her şeyin olduğu kahvaltıdan da bir şey

anlamıyorduk. Çünkü resmen Kâmil'den kalanlarla kahvaltı yapıyorduk... Açıkçası kahvaltıdan sonra kitap okumaktan, bisiklet sürmekten ve çıkıp dolaşmaktan başka yapacak bir şey de bulamıyorduk. Evden bir telefon dışında hiçbir elektronik alet getirmemize de izin verilmemişti. Bir tek Osman'ın telefonu vardı ve o da doğru dürüst çekmiyordu.

Bu sabah sütü sağma işini bitirip kahvaltıya geçince “Çok sıkıcı bir gün bizi bekliyor.” diye düşünüyordum. Ancak kahvaltıdan sonra dedem, hepimizi topladı ve şöyle konuştu:

– Gençler, size bir teklifim var. Sizinle bugün farklı bir şey yapalım. Köyden kasabaya beraber gidelim. Orada benim işlerim var. Onları halledelim. Bana hem yardımcı olun. Hem de yol arkadaşı olun, ne dersiniz?

Neyse ki yanılmıştım...

– Dede, bu harika bir fikir.

– Geliyor musunuz yani?

– Tabii ki geliyoruz. Böyle fırsat kaçarmı, dedi Hayri.

Dedem bize son sürprizini de söyledi.

– Çocuklar, yalnız kasabaya farklı bir yolla gideceğiz. Üstelik yanımıza eşeği de alacağız.

Mert şaşkın şaşkın sordu:

– Eşek'i de mi kasabaya götüreceğiz? O da bizim gibi minibüse mi binecek? Peki binerse Eşek'ten ne kadar para

alacaklar, tam bilet mi yoksa öğrenci bileti mi?

Mert'in bu hâline Eşşek hariç herkes güldü. Bir an Mert'in dediklerini hayal ettim. Hayali bile çok komikti. Gülmekten kendimi alamadım. Mert herkesin kendisine güldüğünü görünce epey bozuldu.

- Neden gülüyorsunuz ki sadece soruyoruz işte. Öğrenmeye çalışıyoruz!

Dedem, onu göğsüne bastırıp teselli etti. Sonra da açıklamaya çalıştı:

- Bak en akıllı torunum. Sizi kasabaya yürüyerek götüreceğim. Hatta istersen sen yürümek zorunda da değilsin. Eşşek'e en küçük olarak sen binersin.